

A keresztre feszített logika

2024 április 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Végre! Földi Lásuló elárulta a titkot!

Egyszer?en higgyünk abban, ami a legkézenfekvőbb: egymás és a valóban hittel táplált emberi közösségek erejében. Bárki ellen.

Civilizáltak csúfolt világunkban szinte elkerülhetetlen módon a félelem napjaink részévé vált. Nemcsak mi, a normális életet élők, ma már inkább arra vágyó polgárok félelmei cirkálnak körülöttünk, hanem az egyre gyakoribb politikai hangoskodás mögött is hasonló emóció bukkan elő. Indokolt, elkerülhetetlen és vajon objektivitásból ered mindez, és ha igen, mit tegyünk, hogy el tudjuk tüntetni az életünkben?

Egyfajta örök igazság, hogy amivel az emberek közül egyre többen és rendszeresen foglalkoznak, objektív tartalmak hordozójává válhat. Sokszor manipulált egy-egy szituáció és esemény, amelyeket bizonyos érdek mentén alkalmazzuk még fel is nagyítanak, hogy ezáltal képes legyen közénk férkőzni a bizonytalanságot gerjesztő szellemi vírus.

Egymást erősítő kategóriákat látva azt érezhetjük, hogy vannak általános, globális háttér félelmeket kiváltani képes események: háborúk, beavatkozás a természet rendjébe vagy éppen gazdasági világválságok. Ahogy léteznek szélesebb, körülhatárolható csoportérdekeket megjelenítő, például országos gondok: folyamatos belpolitikai feszültségek, kulturális összecsapások, a politikai akarnokság negatív hatásai. Végezetül, az egyéni tragédiákból származó, időnként jogos félelmek: a családokat ért kihívások, a generációs feszültségek és ostoba testvérharcok.

Bármelyik – persze korántsem tudományos érték – tételt vesszük elő, alapos vizsgálat után kiderül, hogy alapvetően mindegyik túlzásba vitt „félelemfaktor”, amely többnyire indokolatlan és alig hordoz objektivitáson alapuló szükségszerűséget. Akkor meg miért jut eszünkbe foglalkozni vele? Először azért, mert manapság gyakran töremkedik elő az indokolatlan félelem, hogy támadásba lendüljön ellenünk, a teremtett ember és az emberi élet ellen. Célpontok vagyunk és velünk együtt mindaz, ami korábban megkérdőjelezhetetlen normalitás volt. Ráadásul ha a védelmünkre választott és felesküdt politika is képes pánikba esni a legkisebb ingerekre, akkor mi vagy ki tompítaná félelmeinket? A válasz talán egyszerűbb, mint ahogy gondolnánk.

A védelem ugyanis maga az ember. A gondolkodó, alkotó, ezért kreatív és legfőképpen hittel megáldott ember.

Mert a már-már szinte könyörtelenül engesztelhetetlen hit vezet a cselekvés kényszeréhez, ahogy ez érvényesült az emberiséget kísérő kihívások idején is.

Országot – időnként világot – járó, nem választott szerepbe kényszerült „megmondóemberként” az előző állítás életszerűségét, annak „könyörtelen” igazságát tapasztalom. A megmondókká lett szakértők többsége a politikát támogató vagy éppen akadályozó szerepében sejtelmesen ráncolt szemöldökkel riogatja a hallgatóságot, a médiából tájékozódó, érdeklődő aggodókat. A mondatok zuhatagából, a felsorolások özönéből sokszor éppen a „miért ne féljünk” tárgyszerű bemutatása marad el. Saját élményeim ébresztettek rá, hogy a tiszta hittel élő emberek közösségei és életmódjuk végtelen egyszerűen cáfolja meg a közjük érkezett óvatlan okoskodók nemritkán fellengzős és szenzációt kiváltani akaró mondatait. A hit nyomán alakult közösségek téglák nélkül építenek erős várfalakat és messzelátó bástyákat. A világból rájuk zúduló félelmeket generálni képes eseményeket nem elhárítják, hanem figyelmen kívül hagyják.

A problémák attól még nyilvánvalóan létezhetnek, ha nem is akarunk tudni róluk. Azonban a támadásokba épített trükkök egyszerű képlete feltételezésekkel vagy éppenséggel szándékos ármányból következik és dagadhat világméretű félelemhullámmá.

Napjaink háborúi, legyenek a Közel-Keleten vagy szlávok lakta földön, szükségtelenek és az emberek érdekei ellen valók. Nem többek mint politikai és pénzügyi igények kiszolgálói, időnként pedig politikusok részéről történő arcátlan erőfitogtatás a többség akarataival szemben. Egy potenciális és kiterjesztett európai háború rémképe sem hordoz objektivitást, de katasztrófát, totális pusztulást annál inkább.

Korunk bonyolultságát jól jellemzi a tény, hogy bármi megtörténhet, ha mi, emberek, nem élünk a természetes vétünk jogával. Ezért tartunk észben a legegyszerűbb önvédelmi megoldást, és ne vegyük fel a puskát és zubbonyt, ha harcba akar tessékelnünk valamelyik tornából felmentett, de önteltséggel jelesre vizsgázott vezére

bármely nagy országnak. Egyúttal tiltsuk meg, hogy gyerekeinket lövészárkokba vezényeljék csak azért, hogy egy újabb eredményes pénzügyi évet zárhasson a hiénák csoportja.

Megtehetjük? Szembeszállhatunk az európai politikai elit vezetőinek akaratával és parancsaival? Hogyan fér ez össze a kontinensünk védelmének eszméjével és férfiúi becsületünkkel? Nagyon is összefér, hisz a haza, így Európa védelme a XXI. században, [a béke megóvása](#), illetve a már eszkalálódott események konszolidálása megköveteli.

Mert egyetlen valós ok sincs a háborúra. Európa vezetői ugyanakkor eljátszották hitelüket. Félreértve a hatalom lehetőségeit, megtámadták múltunkat, bohóctréfát generáltak jelenünkbe, és el akarják venni gyerekeink jövőjét. A teremtettségünk az életre szólít bennünket, ahogy hittel teli közösségek rendszeresen kőbe is vésik mindezt.

A valódi kőfalakat is erős alapokkal kezdik építeni, és csak ezt követően raknak rájuk egymáshoz illő köveket, hogy ha már a tető is elkészült, a bent lakók biztonsága garantálható legyen.

A hitben gazdag ember és az ő közössége nagyon hasonló módon építi a már említett várfalakat és stabil bástyákat. A különbség csak az, hogy a szellem alkotása bármikor tovább szélesíthető, ami nem csökkenti, hanem éppenséggel erősíti a stabilitását. A kőfal viszont csak a mérnöki tervekben kiszámolt statikai mértékben növelhető. Különben nem képesek elviselni a pluszban rájuk terhelt súlyokat. Egyértelmű a bizonyosság tehát, hogy nincs titok, megvalósíthatatlan képlet vagy mérnöki furfang. Egyszerűen higgyünk abban, ami a legkézenfekvőbb: egymás és a valóban hittel táplált emberi közösségek erejében. Bárki ellen.

Földi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló